

Recull de relats

Sant Jordi

L'Hospitalet de Llobregat, abril 2024

CFA Sant Josep

XXXV Recull de textos

Primera edició 2024

Portada dissenyada per Sílvia López Altamirano (Compètic 2B)

Carrer de la Mare de Déu de la Mercè, 20

08901 L'Hospitalet de Llobregat

a8062481@xtec.cat

**Perquè hi haurà un dia
que no podrem més
i llavors ho podrem tot.**

Vicent Andrés Estellés

L'escola CFA Sant Josep commemora aquest any el seu 25 aniversari i, un any més, ho celebrem amb el recull anual de textos literaris. L'alumnat de l'escola ha elaborat el llibre actual tenint en compte 5 eixos temàtics: el meus orígens, històries de l'Hospitalet, la commemoració de l'aniversari de Vicent Andrés Estellés, la commemoració del centenari de la mort de Joan Salvat-Papasseit, i les guerres i la pau.

Els orígens del nostre l'alumnat és divers, la qual cosa fa que la riquesa cultural de l'escola es materialitzi en l'actual llibre. De fet, el tret d'identitat que més caracteritza el CFA Sant Josep és la riquesa lingüística i cultural de l'alumant que el conforma.

Històries de l'Hospitalet analitza la trajectòria de la ciutat durant les últimes dècades recreant el dinamisme i el procés de transformació que ha experimentat la zona gràcies als testimonis de l'alumant.

L'aniversari de Vicent Andrés Estellés, un dels poetes valencians més importants del segle XX, ens permet apropar l'alumant de GESO a la seva poesia, la qual cosa constitueix una oportunitat per tal de valorar la riquesa literària en llengua catalana.

D'altra banda, la figura de Joan Salvat Papasseit, també ens serveix com a referent per tal d'apropar l'alumnat a la literatura avantguardista del segle XX.

Finalment, el tema de les guerres i la pau constitueix un punt de partida per tal que l'alumnat pugui reflexionar sobre la necessitat de promoure valors com la tolerància, el respecte i la empatia.

Índex

RELATS PER GRUPS

RECULL DE RELATS 2024

- 09 – **Instrumental 1**
- 17 – **Instrumental 2**
- 24 – **Castellà**
- 32 – **Anglès 1**
- 40 – **Anglès 2**
- 47 – **Anglès 3**
- 51 – **Compètic Inicial**
- 63 – **Compètic 1**
- 67 – **Compètic 2**
- 79 – **Compètic 3**
- 81 – **Accés a Cicles de Grau Mitjà**
- 85 – **GES 1**
- 97 – **GES 2**

Mercedes Moreno Instrumental N1

Amelia Benitez
Instrumental N1

Santo Domingo

Te amo

Mi Malecon

de Oro

Voy Pronto

Yolanda Reyes
Instrumental N1

Rosalia Rodriguez
Instrumental N1

Ana López
Instrumental N1

Melinda Sanchez Instrumental N1

Estoy en la Oscuridad

Pero así no puedo seguir

Carmen Ruiz
Instrumental N1

Khalissa El Morabit
Instrumental N1

EL CORAZÓN DE LA CIUDAD

He vivido y sigo viviendo en la calle Josep Maria de Segarra, que está en Hospitalet centro.

En mi barrio hay uno de los edificios más emblemáticos de la ciudad desde 1873, el Casino. En la actualidad hay un restaurante pero antes allí se bailaba. Sigo viviendo en el piso familiar, uno de mis recuerdos favoritos es cuando mi madre nos hacía la merienda, nos encantaba la "Nocilla". Mi escuela se llama Canigó y todavía existe.

Sigo teniendo las mismas amigas del colegio. Me encantaba el cine Rambla aunque ahora ya no existe.

Antonia García

IGLESIA PROVENÇANA

Cuando yo vine a vivir al barrio todo era diferente, ahora todo ha cambiado. El Carrilet pasaba por encima de la avenida, y había un guardia que bajaba

y subía la barrera para que no pasaran los coches ni los peatones. Un año hubo una accidente muy grave y descarrilaron dos o tres vagones del Carrilet. Había una gasolinera en una esquina que ahora ya no existe. Cosas de la vida.

Inés Castillo

15+1

La procesión de la Cofradía 15+1 más es una de las procesiones más prestigiosas de mi barrio e incluso de la ciudad de L'Hospitalet. Yo voy a verla cada año, casi desde sus

inicios que participo en la procesión y voy con una compañera del trabajo.

Es una procesión muy particular porque los santos salen de un garaje. El cura no quiso que los santos salieran de la iglesia y ahora es la cofradía la que no quiere salir de la iglesia, además su presidenta es una mujer.

Yo me escapo y voy a verla. Es muy popular. Ahora hay mucha gente y ha perdido un poco el encanto de antes.

Cati Barbero

JUEGOS DE CALLE

Vine a vivir a L'Hospitalet en el 1977 cuando me casé. No conocía nada de la ciudad. Hospitalet centro es el barrio más antiguo. Aquí nacieron mis dos hijos, concretamente en la calle Sant Roc. Es una calle peatonal y muy antigua. Recuerdo como mis hijos jugaban en ella porque no había peligro. Nos comunicábamos por el telefonillo del edificio para lo que fuera.

Qué pena que ahora ya no pueden jugar los niños como antes por miedo a que les pase algo.

Mari Carmen Valcarcel

MERCAT DE COLLBLANC

Yo iba con mis amigos a jugar mientras mi madre tomaba algo con sus amigas. Vivíamos cerca del colegio y mi madre me veía por la ventana. Me venía a buscar con mi padre. Dábamos

juntos un paseo y luego íbamos a casa. Allí mi madre me daba la merienda y mi padre se iba a trabajar.

Mi madre no podía trabajar porque estaba enferma del corazón, yo la cuidaba y mi abuela la ayudaba a limpiar la casa. Mi tía vivía al lado nuestro y si pasaba algo venía y cuidaba de todos.

Edith Castillo

EL MERCADO DE SANTS

El mercado de Sants de Barcelona en los años 50 ahora está irreconocible, precioso e inmejorable. Lo han restaurado con mucho gusto dejándolo como yo lo conocí. ¡Qué años más bonitos aquellos!

Ahora los recuerdos que tengo son los carnavales que montaban los vendedores de las paradas, eran preciosos, con unas carrozas impresionantes. Las chicas del mercado se hacían unos trajes guapísimos, casi siempre ganaban el primer premio de Barcelona. Eran unas comparsas muy originales y todo el barrio íbamos a verlos.

Son recuerdos que no olvidaré. La rúa desfilaba por delante de mi casa y el balcón se ponía llenito de gente, después tomábamos los churros con chocolate. Lo pasábamos muy bien...

Mª Dolores Ruiz

YO VIVO EN LA CALLE BUENO AIRES

De pequeña jugaba a pelota con mis amigos y merendábamos pan con chocolate. Cuando nos cansábamos del fútbol, jugábamos al escondite con los amigos y a las ocho de la tarde nos recogíamos porque al día siguiente tocaba ir al colegio.

Íbamos contentos a estudiar. Nuestras madres nos preparaban el almuerzo, vivíamos de manera sencilla pero éramos felices.

Rosario Ballesta

CALLE ERMITA 51 BELLTVIGE

Me encanta la ermita de Bellvitge y tengo muy buenos recuerdos. Cuando me casé en 1974, en esa zona solo había cuatro edificios y había mucho campo y masías. Ahora los campos han desaparecido y

todo son edificios, pero a pesar de ellos me encanta pasear por mi barrio y recordar los buenos momentos

Maria Vázquez

MONTJUÏC

Cuando vine a Barcelona mi primer barrio fue Montjuïc, era un barrio estupendo. Allí conocí a mi mejor amiga y viví mis mejores años de jovencita.

Bajaba todo los día a trabajar a la Plaza de España atravesando la montaña. Íbamos un grupo de amigas y juntas bajábamos a las 5 de la mañana.

Recuerdo como un día muy especial la gran nevada del 1962. Estuvimos 3 días sin poder ir a trabajar, ¡qué ilusión! ¡qué colas para el carbón! Aún así echo de menos aquellos tiempos.

Imma Molina

VALL D'HEBRON

Vine de muy joven con mis padres y mis hermanos a vivir a la Vall de Hebrón y conocimos a muchos vecinos y amigos. Cuando éramos pequeños jugábamos a la pelota en la calle y recuerdo las meriendas de bocadillos de mantequilla que estaban muy ricos.

Qué satisfacción volver a casa y encontrarte a tu madre preparando la cena. Son vivencias que siempre guardaré en el corazón.

Laureano Pérez

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

L'Hospitalet de Llobregat is the best part of Barcelona. When I moved and I started living here I got in love with the atmosphere and nature of L'Hospitalet and I also love the nature of the people in this city. My favorite part of L'Hospitalet is the Rambla. I always love to enjoy walking there. For the relaxation I always prefer to move to Florida on top of the Parque de las Planas where I am relaxed with the best view of L'Hospitalet and Bellvitge. I also love to get around of different parks and streets of L'Hospitalet. Every weekend I always love to go to Collblanc for worshipping because there is our religion temple (GURUDWARA SAHIB) to worship God. I also think that the best café is also in this neighbourhood. I love to live in La Torrassa where we always have many facilities of shops, cafés, parks, hospitals, shopping centre and many more. Santa Eulalia and Florida are also very good parts of L'Hospitalet. My family always love to live here where we enjoy our time.

Navneet Kaur Noor

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

The area where I live is named L'Hospitalet de Llobregat in Barcelona, SPAIN. This is a very beautiful area of the Barcelona. It is a very clean and comfortable area. I am staying here from the last two months. There are so many tourist places in Barcelona that I've visited in these two months, such as Tibidabo and Sagrada Familia. These places touched my heart and soul. The beauty and

naturality of these places are excellent. I think that the most important things in this country are the rules and regulations made by the government for all people that live here. The citizens live comfortably without any fear. Here, all the people can follow the rules and regulations in a good way. I think that the crime rate is very low in this country and people live in peace. Government provides with all kinds of facilities to their citizens. The areas of Barcelona are very neat and clean. And I especially like the area where I live which is L'Hospitalet de Llobregat. People are very friendly with each other. I like my area so much and I like this country.

Amrit

BEAUTY OF L'HOSPITALET

I love to stay here,
Lots of People work here day and night,
Some of them are happy, a few of them are sad,
Some of them are busy with their families,
Some are looking for jobs.
Naturality of the city relax the busy men,
Streets of the city are crowded day and night.
One is going from here to there with a busy schedule,
One is roaming the street without any fear.
Police is always staring at the doubted ones,

Sant Jordi 2024

And catch them quickly as they can.

Children are excited for holidays,

To go travelling with their families.

Sagrada Familia and Las Ramblas are their favourite ones.

Children enjoy a lot in their vacations.

Gurjinder Kaur

ГОСПІТАЛЕТ!

Ми із України і живимо в Госпіталеті уже 6 місяців. Ми одразу закохалися в це місто. Тут багато нових широких вулиць і будинків. Поряд з ними розташовані маленькі старі будиночки та різноманітні затишні та навпаки шумні вулочки та провулки. На кожному кроці можна побачити кафе і випити чудову каву з круасаном. Зачаровують місцеві парки в яких можна почути спів папуг. Але саме цінніше, що є в Госпіталеті- це люди, які завжди раді допомогти нам. Навкруги нас проживають, навчаються та працюють люди з різних частин світу. В Госпіталеті завжди сонячно, що дає змогу насолоджуватися сонцем не менше ніж 300 днів на рік. Поряд розташовані пляжі та історичні пам'ятники та музеї Барселони.

Артем Шкавро

Ольга Пророченко

Traducció del text *L'HOSPITALET!* escrit en ucraïnès

Somos de Ucrania y llevamos 6 meses viviendo en Hospitalet y enseguida nos enamoramos de esta ciudad. Hay muchas calles y casas nuevas y anchas. Junto a ellos hay pequeñas casas antiguas y varias calles y callejones acogedores y, por el contrario, ruidosos. A cada paso podrás ver una cafetería y tomar un estupendo café con un cruasán. Los parques locales donde se puede escuchar el canto de los loros son encantadores. Pero lo más valioso de l'Hospitalet es la gente que siempre está encantada de ayudarnos. A nuestro alrededor viven, estudian y trabajan personas de diferentes partes del mundo. Siempre hace sol en L'Hospitalet, lo que permite disfrutar del sol al menos 300 días al año. Muy cerca se encuentran las playas y los monumentos históricos y museos de Barcelona.

Olha Prorochenko

Artem Shkavro

FELIZ CORAZÓN EN L'HOSPITALET

Calles y parques con mucha gente.

Parejas caminando de la mano.

Cada día se ven riendo o corriendo.

Vivo feliz y contenta y lo sé.

No sé cuánto estaré aquí.

Los parques y la naturaleza me hacen feliz.

Es razón para motivarme.

Sant Jordi 2024

El pensar que he empezado una nueva vida.

Amo a mi país y lo echo de menos.

Me falta mi familia y yo a ellos.

Veo a los abuelos pasear por la calle.

Me gusta ayudarles si me necesitan.

La gente es amable y ayuda.

L'Hospitalet es bonita para vivir.

Aunque algunas calles están un poco sucias.

Aún así la ciudad se supera.

Para su gente mayor y sus niños.

Tengo la esperanza de que todo mejorará más.

Para hacer de esto un lugar mejor.

Y más divertido.

Para ver a la gente más feliz y contenta.

Susma Poudyal Ghimir

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

L'Hospitalet de Llobregat y São Paulo son dos lugares que tienen similitudes y diferencias significativas en cuanto a su sistema de salud y calidad de vida.

En L'Hospitalet de Llobregat y en España en general, el médico de cabecera desempeña un papel crucial en el sistema de atención primaria de salud. Estos profesionales son la primera línea de contacto para los pacientes, brindando

atención preventiva, diagnósticos iniciales y seguimiento continuo de la salud de las personas y las familias. En contraste, en São Paulo, el sistema de salud pública no cuenta con un equivalente directo al médico de cabecera español. Aunque existen médicos generales y especialistas en atención primaria, no hay un enfoque formalizado en el que un médico de cabecera sirva como el punto central de atención y coordinación para los pacientes.

En términos de calidad de vida, l'Hospitalet de Llobregat tiende a ser percibida como una ciudad más segura en comparación con São Paulo. Ofrece una amplia gama de servicios públicos, espacios verdes y una infraestructura urbana bien desarrollada, lo que contribuye a una mejor calidad de vida para sus residentes. Por otro lado, São Paulo es una metrópolis vibrante y diversa, pero también enfrenta desafíos como la congestión del tráfico, la contaminación y la desigualdad social, lo que puede afectar negativamente la calidad de vida de sus habitantes.

L'Hospitalet de Llobregat y São Paulo también difieren en cuanto al transporte público y la percepción de seguridad. En L'Hospitalet de Llobregat y en toda España, el transporte público es ampliamente utilizado y eficiente. La red de metro, autobuses y trenes conecta de manera efectiva diferentes áreas de la ciudad y sus alrededores, proporcionando a los residentes y visitantes opciones de movilidad convenientes y accesibles. Por otro lado, en São Paulo, a pesar de contar con una extensa red de autobuses y líneas de metro, la congestión del tráfico y los problemas de infraestructura a menudo generan retrasos y

dificultades para los usuarios. Así que, mientras que L'Hospitalet de Llobregat y España en general cuentan con un sistema de transporte público eficiente y bien desarrollado, São Paulo enfrenta desafíos en esta área que pueden impactar la movilidad de sus residentes.

En L'Hospitalet de Llobregat, la sensación de seguridad es generalmente alta, lo que se refleja en una mayor cantidad de personas que utilizan el transporte público y caminan por las calles. La presencia policial, la iluminación adecuada y la baja tasa de criminalidad contribuyen a que los residentes se sientan cómodos desplazándose a pie o en transporte público, lo que crea una atmósfera animada y activa en las calles. En contraste, en São Paulo, la percepción de seguridad puede ser un factor disuasorio para algunas personas a la hora de utilizar el transporte público o caminar por las calles, especialmente durante ciertas horas del día o en áreas específicas de la ciudad. La presencia de problemas como la delincuencia y la falta de iluminación en algunas zonas puede llevar a una menor cantidad de personas en las calles en comparación con lugares con una sensación de seguridad más alta.

Andar en bici en São Paulo y en L'Hospitalet de Llobregat ofrece experiencias contrastantes debido a las diferencias en infraestructura, cultura ciclista y seguridad vial. En L'Hospitalet de Llobregat, la ciudad está adaptada para el ciclismo, con amplias ciclovías bien señalizadas que atraviesan la urbe y conectan los principales puntos de interés. La ciudad cuenta con un programa de bicicletas compartidas y una comunidad ciclista activa, lo que hace que andar en bici

sea una opción popular y segura para desplazarse. En cambio, en São Paulo, el ciclismo puede ser más desafiante debido a la falta de seguridad, infraestructura ciclista adecuada y a la congestión del tráfico. Los ciclistas a menudo enfrentan riesgos en las calles debido a la falta de respeto por parte de los conductores y la ausencia de una cultura ciclista arraigada.

Marília M. Cabrera

PAZ, AMOR Y ALEGRÍA

¿Qué es España para mí?

Es paz, amor y alegría.

He cambiado mi vida aquí.

Estoy agradecida cada día.

Gracias, España, por recibirme.

Y gracias por tu cuidado.

Gracias por ser yo misma permitirme.

España, con el amor me has dejado!

Kseniia Riabova

Kseniia Riabova

MI CAMINO: RECUERDOS Y RAÍCES

Recuerdos en mi retina que me guían a un tiempo lejano:

Viaje acompañado de personas ya ausentes.

Traqueteos de ruedas que irrumpen en las palabras.

Comida fría que calma mi hambre y mi sed.

Chaparros se desvanecen en mi mente

quedando atrás, sin yo saber a dónde van.

Llegando, llegando, llegando...

Lugares que van coloreando mi niñez.

Encuentros que van trazando mi camino

Afectos que van llenando mi alma

Proyectos de vida que van uniéndome a esta tierra.

Viviendo, viviendo, viviendo...

Una vida plena y generosa.

Un arraigo en mis raíces

Y... por fin...

La construcción de mi propia identidad.

Petra Cano

NO A LA GUERRA

Montañas, mares, ríos, y selva
ciudades, campos, sol de primavera,
¿No escucháis el lamento, la pena?
Lo grita el eco del viento en la sierra
¡Que sufren hombres, mujeres y niños!
El llanto amargo, el dolor de la guerra.
¿Lo escucháis ciudadanos del mundo?
Lo escuchamos, pero no nos afecta.
¡Que sufren hombres, mujeres y niños!
Egoísmo que inundas la tierra,
sí lo escuchas, pero a ti no te afecta.
Que la estela del mar lo dibuje,
con sus olas de plata y turquesa,
y la luna que brilla perfecta,
pinte claro en su pálida esfera,
letras grandes con rojo de sangre
y el mundo entero sienta vergüenza.
Que pinte la luna bien grande en su faz:
¡Basta ya, que pare la guerra!
Que pinte la luna, que llegue la paz.

Irene Escobar

TIERRA DE TODOS

A Hospitalet mi gratitud por su acogida, la sonrisa de su gente, la admiración que despertó en mí su historia. Podría enumerar un sinfín de nuevas y gratas vivencias pero me quedo con la similitud en costumbres y en reconocer la herencia española propia de mi identidad.

Ligia Grijalva

LA MEVA CIUTAT

El blau fosc de la nit se'n va. Poc a poc arriba una blavor clara i fresca. El cel es confón amb l'horitzó llunyà del mar.

Així són les albares a la meva ciutat de l'Hospitalet, serenes i tranqui l·les.

Des de la meva finestra amb els porticons oberts, de bat a bat, sento com les orenetes diuen bon dia. Jo era una nena quan L'H em va acollir. Era un poble ple de gent de pau i treballadora, bon veïnatge i botiguers fidels a la seva clientela.

Què bé que ho feien els venedors! Escoles religioses o laiques. Mestres del poble que portaven la docència al cor! Nens que jugaven al carrer. Carrers empedrats i de terra. Metge i practicant passaven visita a casa dels qui no podien anar al consultori. Cases baixes amb foc a terra, on es feia vida a la vora del foc.

Així era el meu barri, acollidor i especial. Res en queda d'aquell poble, gent d'arreu l'ha fet gran, ja que l'Acollidora sempre obre la porta a tota la gent de bé.

Així és com veia jo el meu petit però gran barri.

Anna Maria Campabadal

L'HOSPITALET MODERNO

L'Hospitalet, donde la gente vive y comparte con alegría familiar con vecinos de otros países y experimenta nuevas experiencias. Lugar de impulso y desarrollo constante de la civilización moderna por la ampliación sistemática en todo su entorno para poder brindar más comodidad a su comunidad.

Germán Orellana

L'HOSPITALET, PATRIMONI IMMATERIAL

Això és la història d'un moment de la meua vida, on tenia catorze anys i els meus pares van decidir canviar de lloc de residència. Vam venir a viure de Granada a Barcelona. El meu pare, era ferroviari, és a dir, conductor de màquines de vapor. Per a poder conduir les elèctriques, havíem de venir a viure a Barcelona o bé a Madrid, però els meus pares van decidir Barcelona, més concretament, a l'Hospitalet de Llobregat. Vam anar a viure a prop de l'antiga "Farga", és el que avui es coneix com a "Centre Comercial Max Center", res a veure amb l'antiga Farga, que era una fosa de ferro gegantina, on es podia veure el cel sempre gris pels continus fums de la fosa. Aquell estiu, abans de començar batxillerat se'm

va fer etern, sense amistats, trobant a faltar cada dia el meu poble. Al setembre, començava l'institut als barracons prefabricats de Bellvitge. Es deia "Mixto número 4", el lloc provisional on vam estudiar mentre es construïa el que avui en dia és l'Institut Mercè Rodoreda. Jo, juntament amb els meus companys, vam ser la primera promoció de l'institut. Tota la il·lusió i ganes de començar la nova etapa com a estudiant a Catalunya, es van enfonsar el primer dia de classe a primera hora quan va entrar la tutora del nostre grup i va començar a parlar. En un primer moment vaig pensar que m'havia equivocat d'aula i que aquella classe no era per mi. Segons va anar avançant la classe, crec que la meva cara em va delatar, així que la professora se'm va apropar i em va dir: "No et preocupis, ja et posaràs al nivell". Allò era el català, la llengua de Catalunya, ja que aquí es parlaven dues llengües. He d'agrair als meus professors de català la paciència i l'afecte amb el qual em van ensenyar la gramàtica, l'ortografia, la literatura, l'origen de la llengua catalana i sobretot que cada llengua és el senyal d'identitat d'un poble, i que és part de la nostra riquesa com a patrimoni immaterial.

Leonor Puertas (vetlladora que acompanya en Dani)

LA CALLE

Recuerdos infantiles afloran en mis sueños
trufados de risas y voces
de aquellas calles nuestras
dominadas por inocentes juegos.

El tiempo no tenía fin,
la noche marcaba nuestros límites
y unas voces estentóreas maternas
llamaban a retirada.

Allí mostrábamos orgullosos y altaneros
nuestras rodillas esculpidas y pinceladas
con mil y un rastro de nuestros haceres,
donde el barro era nuestra crema preferida.

Canicas voladoras, chapas martilleadas
peonzas bailarinas, aros rodantes
cromos de mano en mano,
creaban un mundo que quedó atrás.

¿Dónde están nuestras calles?

Federico Sotos

AMIGA

Querida amiga de l'Hospitalet,
Cada día que pasa puedo entender
que tú eres una bendición en mi vida,
que sin importar distancias has estado
siempre. Gracias por tu preciosa amistad,
por tu amor, respeto, comprensión y
ayuda. Gracias de corazón.

Daniel Sánchez

NUNCA ES TARDE

Who fights triumphs
Good morning, digo
al llegar a escuela de English
está en mi ciudad de acogida,
L'Hospitalet de Llobregat

Estoy aquí porque quiero aprender,
Aunque me cuesta entender
Mi teacher con amor y sabiduría
hace el máximo cada día
para enseñar con alegría

Cuando me pregunta
me ruborizo y sonrojo
un poco por bloqueo
pero me consuelo y digo
nadie nace sabiendo...

¡A mis años estudiando English
en la ciudad de l'Acollidora!
Mira que puedo...
¿A que me saco el First?
Yes, of course!

Magdalena Jácome

CAN TRINXET

CAN TRINXET was a big textil complex in the S. Eulàlia neighborhood, in L'Hospitalet city. It resulted from the conversion at the beginning of the 20th century of another modernist style factory.

There, cotton spinnings and all kinds of fabrics were made, especially the so-called "TRAM DRIVERS VELVET", a tan corduroy with which the uniforms of the Barcelona-Tram Company operators were made.

The factory employed more than a thousand people, 80% of which were women. It was the most important industry in the city until its closure in the 80s.

Currently it's owned by the city council. In the years that I'm living in the neighborhood, I have seen to present there projects promoted by the Cultural District, such as musical and theatrical performances... Also an Andy Warhol exhibition and "The Night of Terror" every year on All Saints Night.

And finally, since the pandemic, it has become our electoral college !!

Marta Gracia

MASIA SAMSÓ

One thing that I like the best of my neighborhood Sant Josep from Hospitalet is to hear the cock crow from the last active farmhouse around my home.

The "Masia Can Samsó", it's on the Carrilet Avenue. This farmhouse still has a nice beautiful garden in the middle of the our city. His geese, chickens and cocks walking proud between firs, pine, mimosas and jacarandas trees making me smile.

When I watch the Masia I feel another time, not so far, calmer. I imagine the farmhouse surrounded by cultivated fields until the river Llobregat. The life was then closer to Nature. Thanks for still be alive.

Bonifacio Villagrasa

HISTORY OF MY CITY

I'm going to talk about Hospitalet my city. Where I grew up, got married and had my children. The name Hospitalet comes from a small hospital. History says that in 400 BC of the Iberian, have previously Paleolithic and Neolithic, and also of Roman

culture c II bc the head of the Román medusa is preserved.

In the century XII the hospital for the poor was built next to the white tower. It was also used as hostel for pilgrins on their way to Barcino. Located on the ancient royal road vía Augusta. In was an agricultural village, Up to c XVIII there is an industrial development. and the firts textile factories are set Up.

In Hospitalet since the XIX century has celebrated Sant George's Day.

The cult of this Saint in the niddle ages. Was because the nobles celebrated a mass every year in is honour. It coinciden with the flower fairs.

Where lovers bought a rose for their beloved. In the 1920 s time of great cultural, political and social development Sant George's Day coincides with the celebration of world book day. It was forbidden by José Antonio de Rivera, and later by Franco.

Sant George's day was consolidated as festival that vindicated catalán culture.

Mercedes Ponce

THE LILY

I am the rose, you the Lily
With my thorns, don't come closer
Winter is already approaching
With your ingenuity, you avoid my thorns
If I wish so much, we will stay together
until your sunset when my time has come I will

Teresa Flores

BEACH HOSPITALET "LA MARINA"

My origins date back to 1955 when my parents emigrated from Andaluzia to Barcelona. My father is from Sevilla and my mother from Cordoba. They meet, get married and live in Hospitalet. Then I was a hospitalense citizen.

Nowadays Hospitalet is a very cosmopolitan city. The original name was "hospitalis" in the IX century for the hospital that welcomed travelers and pilgrims. In the XIII century it changed to Hospitalet. Hospitalet had a beach accessible

until 1950 that it sold to Barcelona for 84.000 pesetas. The name "La Marina". A Eurostat study certifies that Hospitalet is the city with the highest density of inhabitants

in Europe. For example the Florida neighborhood has twice the population of Manhattan.

Hospitalet was a multicultural city in the 1950s, with national emigrants mostly Andalusian and Galician. Nowadays migrants come from other parts of the world: Moroccans, Latin Americans and Chinese. In any case it doesn't matter where you live so that together we can stop wars and pursue peace.

Natividad Lobo

A DIVIDED NEIGHBOURHOOD

I have always lived in the Santa Eulalia neighbourhood. When I was a child the train passed by my street, Carrilet Avenue. The train divided the neighbourhood into two parts. The part of the neighbourhood

between the Carrilet and Gran Via didn't exist for us. We never went over there. When you crossed the Carrilet, there were one-story houses with animals, some vegetable gardens, places where garbage was collected. It was another neighbourhood, another city,... To cross the Carrilet there were steps with barriers and they were very dangerous. After many accidents, some suicides and many neighbourhood protests, in the late 80s the train tracks were buried underground. The neighbourhood really changed a lot, suddenly it seemed like everything was near. Years later, when the Gran Vía and Ciudad Judicial areas were renovated, the area of the neighbourhood that we never went to, became the most modern area of the neighbourhood. How many things have changed!

Yolanda Corbacho

CAN BOIXERES PARK

I was born fifty years ago in L'Hospitalet de Llobregat. My father's from Granada and my mother's from Ciudad Real. They met in Barcelona, they got married and they had two girls: my sister Silvia and I. We always lived in L'Hospitalet de Llobregat, on the seventh floor of a small flat without balcony, but with the best views. From the living room window we see the beautiful Can Boixeres park. I loved to look the changes in the different seasons. In Can Boixeres park I lived beautiful moments. When I was little, at the weekend I played with my friends. My mother closed the blinds of the living room's window when it was time to lunch. It was the signal to go lunch. We walked the hot nights in Summer with our

dog. When I was a teenager it had a free concerts in the park. I went the concerts of Luz Casal, No me pises que llevo chanclas, Los Inhumanos and La Martirio. It was good place to get lost with my boyfriend and when my daughter born it was place to walk, relaxing and play with her. We did somethings birthay's party of my daugther and her friends. My daugther and her friends we learned to ride a bycicle. Now, I love reading and walking and to remember happy moments there. Is my favourite place from L'Hospitalet de Llobregat.

Celia Sánchez

MY CITY

My city is L'Hospitalet de Llobregat. My story begins more than five decades ago, when the streets were narrow

and were full of stones, and there were a lot of fields. I was a curious girl running through the dirty streets, full of modest shops and low houses. I remember the smell of baked bread in the air and the laughter of the neighbors who were in the town square. Life in l'Hospitalet was calm and simple, but authentic. Some years later, the city began to transform. The fields turned apartment blocks and big industries. The streets began to transform with the modern life, and the sound of cars and buses replaced the silence. I also changed with my city. My hair turned silver. My legs, before agile and fast, now moved slowly, reminding me the beginning of old age. But although the time passes, my love for l'Hospitalet remains. I watched as the city became many nationalities, as is usual of the modern world. The Catalan cuisine mixed with the aromas of another lands. The gray streets become amazing streets. And so, my steps are slower and my eyes are tired, I will continue to love my city as the only home I have ever known.

Rosa Abella

HOSPITALET CITY

The city in 19th. Century was mainly an agricultural town.

On May 21, 1819, it was inaugurated the Infanta Canal. That was very important for Hospitalet because different industries were built along its way for example important ceramics and textiles factories.

Also the Infanta Canal carried the water to the crops. The land was rich so there were many farms where the farmers cultivated vegetables, sweet melons, beans, cereals also vineyards.

When I was little I lived very close to the Canal... I can remember the big trees near the water and how the guys bathed there because the water was very clean.

Nowadays everything has disappeared under the buildings of the neighborhoods.

Carmen Cabestrero

WAR AND PEACE

Strong words because of their meaning. Unnecessary war, Peace for what it implies. Words that we all pronounce in everyday conversation, since they are on the agenda. In an increasing hostile word. Peace is a word that is really carried away by the wind.

I really don't know everything will end. The truth is that suffering, human losses, destruction, and hatred will remain along the way. I think we should reflect before there is no turning back. There are very few of us who believe

that it starts with the day to day. Providing peace of mind and understanding from the base. A little is a lot later. We don't learn from past stories. We just have to see and pay attention to how we act everyday. There we see the magnitude of the problem.

Here are my words: reflection, tranquility, understanding, willingness to solve problems. Even if it is a utopia.

Núria Amadeo

THE GIFT THAT I WANT

How I wish for this gift, how I want this early.

Let there be no hunter on the globe.

Stop the wars and let there be peace.

May children grow happy because they have bread, a dress to wear, and a book to study.

Let there be no limitations or discrimination, may we all be free, each one with their culture.

This gift that I want is very hopeful, that war and oppression are no longer a business.

May we all respect each other as the lord ask us. Let there be love between the people, and the world will be better.

Marisol Cervera

SÓC DE L'HOSPITALET

Sóc de l'Hospitalet vaig néixer i visc al barri de Sant Josep. El barri de San Josep està entre Centre i Santa Eulàlia.

L'Hospitalet d'avui no té res a veure amb l'Hospitalet de quan

vaig néixer, recordo que quan era petita hi havia horts per tot arreu i solíem jugar al carrer, doncs no hi havia cotxes, el que sí hi havia eren fàbriques que van donar feina a molts treballadors d'aquí i vinguts de fora.

Avui en dia ja no en queden, i si en queda alguna són només edificis buits que recorden l'esplendor econòmic d'una època passada.

El barri de Sant Josep ha crescut desmesuradament, on hi havia els camps dels pagesos es van construir fàbriques, i on hi havia fàbriques s'ha urbanitzat amb macroedificis. S'ha produït una autèntica massificació de vivendes sense tenir en compte que al barri hi fa falta equipaments.

L'origen de l'Hospitalet ve de l'hospital de pobres i un alberg de beneficència i acollida per a viatgers que es va construir a finals de S.XII al costat de la Torre Blanca.

L'Hospitalet va aconseguir el títol de ciutat el 15 de desembre 1925, pel rei Alfonso XIII. La ciutat està dividida en dos sectors El Samontana i La Marina i té 4 districtes i 13 barris.

Sant Jordi 2024

Del seu passat romà per la Via Augusta s'han trobat un cap de Medusa a prop de la ermita de Santa Eulàlia i unes Sitges al barri de la Torrassa. Té dues ermites emblemàtiques, l'ermita de Bellvitge, del segle XI i l'ermita de de Santa Eulàlia, del segle XII. També queden les ruïnes d'un castell o torre fortificada del segle XII.

L'Hospitalet ha estat agrícola pel seu terreny i també industrial per la seva proximitat a Barcelona.

Les seves fàbriques de tèxtil com Tecla Sala, Can Trixent, Can Vilumara, també les moltes Bóbiles, la fàbrica de ceràmica Cosme Toda, Can Llopis i Metalúrgica La Farga.

Encara que ara ens sembli estrany tenia platja i un far que encara hi és, ara engolit pel polígon de la Zona Franca.

L'Hospitalet és una ciutat d'acollida primer de persones vingudes de moltes províncies espanyoles i ara d'emigrants

de tot el món. La ciutat ha crescut molt, som 274,455 habitants i hi ha barris massificats com el Barri de la Florida, Pubillas Cases i la Torrassa.

Notem una falta de serveis ja que els pocs que n'hi ha estan saturats.

Carmen Fuertes

ESTO ES TODO

Nací en un pequeño pueblo de Extremadura, a la edad de 8 años llegué a Hospitalet con mis padres y hermanos, algunas de mis hermanas que son mayores que yo, ya estaban aquí en Hospitalet.

El cambio fue bastante brusco, pasar de un pequeño pueblo a una ciudad llena de ruidos, con costumbres totalmente diferentes verdaderamente fue un choque importante, pero poco a poco nos fuimos adaptando a la nueva vida.

Mis padres y mis hermanas comenzaron a trabajar en fábricas que en aquella época abundaban bastante. Mi hermano y yo fuimos al colegio, yo cuando acababa el colegio ayudaba en las tareas domésticas pues mis hermanas se levantaban muy temprano y mis padres también. El barrio en el comenzamos la nueva vida es La Florida, era un barrio en el que todos éramos inmigrantes, todos habíamos dejado atrás nuestra tierra para comenzar un futuro más prometedor y donde poder realizar nuestros sueños con una mejor calidad de vida. En la actualidad La Florida sigue siendo un barrio de inmigrantes pero ahora son de fuera de España, una diversidad cultural inimaginable, pero al igual que nosotros vienen cargados de sueños e ilusiones.

Recuerdo con mucha nostalgia la Avda. Miraflores llena de tiendas de ropa, salas de baile, cine y muchos bares donde los domingos solíamos ir a tomar algo a partir de las 12 del mediodía después de haber realizado las faenas de casa. Nos solíamos encontrar con gente del pueblo y comentábamos sobre diferentes cosas del día a día.

Comencé a trabajar a los 14 años, en casa hacía falta el dinero, éramos muchas bocas para alimentar y había muchos gastos. Mis padres enfermaron y realmente el dinero hacía falta.

El primer trabajo al que tenía que ir era a una peluquería, pero de camino a la peluquería pasé por delante de una farmacia donde tenían un cartel que ponía que *"Se necesita aprendiz"*. Me acompañaba mi hermana mayor, entramos a preguntar y dijeron que al día siguiente podía comenzar. El dinero que convinieron no estaba mal y quedamos que ya les daríamos una respuesta. Fuimos también a la peluquería, que es lo que a mí me gustaba, pero pagaban bastante menos con lo cual cuando lo comentamos en casa y se decidió que mejor la farmacia.

Comencé a trabajar en la farmacia, estudié para mejorar las condiciones económicas y poder tener alguna titulación y así fue. Me saqué el título de auxiliar de farmacia y hasta el momento de mi jubilación trabajé en la misma farmacia que comencé. Todos estos años han sido muy bonitos, fíjate que sin pensarlo encontré el trabajo de mi vida. El trabajo con el cual me he sentido a gusto y me ha dado muchas satisfacciones.

Durante algunos años no íbamos al pueblo en vacaciones, nos gustaba más ir a la playa puesto que en mi tierra carecemos de ella (aunque actualmente hay artificiales), recuerdo que nos íbamos todos los hermanos juntos a la playa, caminábamos mucho hasta llegar a donde estaba la estación del metro, en La Florida por aquella época no había metro, llegó mucho más tarde, después al tren y hasta llegar a la playa caminábamos bastante. Mis hermanas mayores decidían

dónde ir o si habían quedado con compañeros de trabajo. Lo pasábamos muy bien, llevábamos bocadillos, refrescos y estábamos hasta el mediodía. De vuelta a casa estábamos bastante quemados ya que tomábamos demasiado sol pero era la costumbre de la época, estar morenos.

Los trenes venían abarrotados de gente pues en esa época pocos alcanzaban a tener coche. Lo pasábamos bien riendo o contando historias de los trabajos o de los chicos. ¡Ja, ja, ja!

Fue una época bonita, vivir todos juntos hasta que, como es natural, empezaron las bodas y poco a poco mis hermanos marcharon de casa, al igual que yo cuando llegó mi día. Hemos vivido casi todos cerca de casa de nuestros padres, excepto mi hermano que se fue a Madrid a trabajar, allí se enamoró y se quedó a vivir allí. Pero nos visita un par de veces al año.

Después de casada volví a mi pueblo, a recorrer las calles que de pequeña me habían visto crecer, mis amigas la gente había cambiado mucho, al igual que yo, todo era muy distinto a como lo había dejado.

Me casé y tengo un hijo y dos nietos, también está Nube, la mascota de

Plaza de Herguijuela

mis nietos a la que adoro, todos son el motor más importante de mi vida.

En la actualidad vivo en el barrio de Sant Josep, un barrio también actualmente muy cambiado, con mucha diversidad cultural, diferentes formas de

Vista panorámica de Hospitalet

Calle Leonardo De Vinci

pensar y vivir, pero a mí me gusta mucho. Pocas cosas quedan ya de aquellos años (70-80), todo está cambiado incluso nosotros hemos envejecido; hemos cambiado también con el paso del tiempo. Pero nadie nos podrá borrar de nuestra cabeza las ilusiones de realizar nuestros sueños, algunos hechos realidad, otros no. No he tenido una vida fácil, pero he vivido momentos muy importantes en mi vida que no cambiaría por nada, también tristes, pero prefiero no recordarlos.

En la actualidad, aparte de asistir regularmente a clases de informática e inglés, he aprendido a cuidarme más y a valorarme más, a dar importancia a las cosas que realmente las tienen y sobre todo a disfrutar de mi tiempo. Viajo con grupos de mujeres desconocidas, impensable para mí hace unos años, recomiendo que viajéis. Te das cuenta de lo que puedes hacer por ti misma y sobre todo a pensar en ti, en quererte y en mimarte. He de decir que siempre he sido bastante independiente.

Si tuviera que volver a comenzar cambiaría cosas de mi vida, rectificaría errores y sobre todo seguramente volvería a tener los sueños de comenzar una vida.

Fidela Altamirano

COR PARTIT

Us explicaré una història, la meua història, però a través del meu relat explicaré també com ha canviat l'Hospitalet.

La primera vegada que vaig venir tenia onze anys, la meua mare estava embarassada i com que érem molts i pocs mitjans em va portar amb una tieta meua perquè em cuidés, ja que jo era una nena molt dèbil i a veure si amb un canvi d'aires em recuperava una mica. Passats uns anys els meus pares van venir a viure al Prat perquè d'on érem no hi havia feina.

Vaig passar la meua joventut al Prat. En aquells moments tots els joves veníem a les discoteques de l'Hospitalet, discoteques com el Dragón Rojo o el Quijote, ens ho passàvem súper bé, tots amb els nostres pantalons de campana i amb els cabells llargs i escalats.

En aquest ambient vaig conèixer al que ara és el meu marit. Ens vam casar però no vam venir a viure a l'Hospitalet, a mi em semblava molt lleig, molt industrial. Recordo que el Carrilet encara anava per dalt i cada vegada que havíem de creuar estava la barrera baixada, després el van soterrar, un bé per a la ciutat ja que era molt perillós.

Al costat de casa meua està el temple de Sant Josep, aquí ens vam batejar i vam fer la comunió les meves dues filles. Hi havia un mossèn que era una bellíssima persona, es desviava per tota la parròquia. No recordo el seu nom ara mateix. Recordo amb nostàlgia les misses del gall, les feia molt boniques i emotives. El temple ara ha canviat molt.

Les meves filles van anar al col·legi de Sant Josep del Pi que ara està al carrer Josep Tarral·ledas, una escola amb molt bon ensenyament. Per a Carnestoltes ens disfressàvem tant les mares com els nens i fèiem la rua, ens ho passàvem molt bé amb els nens.

A mi m'encanten les tradicions, per Setmana Santa m'agradava veure les processons que passaven per Pubilla Casas, són precioses! i la mona el dilluns de Pasqua i el dia de Sant Jordi amb el llibre i la rosa a la Rambla Just Oliveras, una festassa. També el Diumenge de Rams tots molt mudats sortíem a lluir les nostres palmes. El dia de Tots els Sants tothom visitava els seus difunts. El cementiri és molt bonic i adornat amb flors.

Reyes Lago

AGUSTINA GARCÍA

Amb 9 anys vaig venir a l'Hospitalet des de Sevilla. Em van posar a treballar en una perruqueria del barri i després me'n vaig anar cap a Barcelona. La ciutat de l'Hospitalet des de la meua arribada que va ser l'any 1967 fins ara ha patit un canvi molt important.

Situat entre l'Hospitalet Centre i Santa Eulàlia, el barri de Sant Josep ha viscut tota vida a cavall dels dos barris més històrics del municipi, l'ha dut a ser com la Ventafocs, ja que s'ha beneficiat del que va ser el pas de l'antiga Via Augusta que passava per l'actual carrer Enric Prat de la Riba, situat al vell mig del barri, alhora que ha quedat al marge de la vitalitat dels dos nuclis poblacionals fins fa no pas gaire.

Tina García

ELS MEUS ORÍGENS

Els meus orígens, es remunten a l'any 1960, quan vaig néixer a una petita aldea de

Fuenteovejuna província de Córdoba anomenada Argallón allà vaig viure amb els meus pares i germans. La meva família vivien de l'agricultura i la ramaderia, duien una vida senzilla però molt feliç. Al meu poble les relacions eren molt afectuoses entre la família, els veïns i els amics. Sempre recordaré aquells anys amb un *carinyo* molt especial.

Als 11 anys, va morir el meu pare, fet que va marcar per sempre la meva vida; el recordo cada dia.

Vam venir a viure a Barcelona, amb la meva mare i els meus germans a l'any 1972. Aquí he fet la meva vida, vaig estudiar, treballar, vaig casar-me i tenir 3 filles, he sigut i soc molt feliç.

Tinc 2 sentiments que sempre van units, estimo Catalunya, però no m'oblido mai dels meus orígens. Però al poble tinc els meus records d'infància, la meva família i els meus amics, els meus orígens. Aquests dos sentiments viuen sempre junts al meu cor, gràcies Catalunya i gràcies Andalusia!

Sant Jordi 2024

Per tot el que m'heu donat les dues!

En aquesta foto jo soc la petita, estic amb la meva germana, amb uns vestits preciosos fets per una modista.

Pepi Camacho

SANT JOSEP

Quan jo vaig vindre a viure a Sant Josep molt dels carrers eren sense asfaltar i quan plovia molt els carrers s'enfangaven i tot sovint i per qualsevol enrenou, ens quedaven sense llum. No hi havia massa botigues i el transport públic passava cada hora. Jo cada dia em penedia i m'enrabiava per haver vingut a viure aquí. A poc a poc em vaig anar acostumant i el barri va anar canviant per a bé.

Actualment no el canviaria per res del món. Estem molt ben comunicats, hi ha botigues per comprar de tot, tenim la sanitat a prop. Per Nadal fan la Cavalcada de Reis i per les Festes de Primavera el barri es posa de gala, fan actuacions, activitats, concursos i correfocs amb els diables.

I aquest Sant Josep no s'assembla res al de l'any 1973.

María Ángeles Andrés

TORRE BLANCA

El nucli antic de l'Hospitalet és el carrer Xipreret amb la Torre Blanca n'hi ha constància des del segle XI, fora del nucli tot eren camps; també al Bellvitge antic eren camp on hi havia molts horts ja que era una terra molt bona i fèrtil.

El nou Bellvitge es va iniciar al 1964, una empresa immobiliària va fer la construcció del barri tal i com és avui en dia, al costat de l'ermita. Al Passeig de Bellvitge hi ha molts bars i al carrer Campoamor hi ha instituts, abans en aquesta zona tot eren masies, amb l'arribada d'immigrants aquest carrer es va transformar amb un petit barri, la majoria fet de cases d'autoconstrucció, que s'estenia al llarg i al costat de les vies de tren, i és el que

avui coneixem com a Gornal. A Sant Josep hi ha un parc que es diu el Parc de de la Serp.

Araceli Vargas

LA MASIA DELS MEUS AVIS

La història que vull acostar-vos té relació amb la meva família, i en concret amb els meus avis paterns. La masia coneguda amb el nom de Can Pau de l'Arna, situada al carrer Sant Roc, 7-9, del barri del Centre, va ser casa dels meus avis Francesc i Rosa durant més de 40 anys. Ells van venir d'Andalusia a Barcelona fugint del franquisme i de la fam i després de viure en diferents llocs, gràcies al meu pare, es van establir a la masia Can Pau de l'Arna fins que van morir. Com a curiositat he de dir, que la masia que van trobar al principi estava en unes condicions pèssimes i que amb anys d'esforç, la van transformar en una veritable joia. Era una casa molt gran i bonica. La totalitat de la masia era compartida per dues famílies, en dos parts independents.

Els meus records d'infantesa són moltíssims. El meu pare són vuit germans, i casa dels avis era el lloc ideal per reunions de tota mena. Jugar amb els cosins era típic dels caps de setmana, gaudir de celebracions d'aniversaris, nadals, comunions, batejos... Tothom era benvingut i tenia un lloc a taula, així eren els avis.

La meva àvia tenia el pati ple de flors i era l'espai ideal a l'estiu per prendre la fresca, menjar un gelat... una meravella al cor de la ciutat.

Avui en dia, aquesta masia del segle XVI-XVII és testimoni del passat agrari de la ciutat de l'Hospitalet, i gaudir d'ella cada dia és fer perpetuar l'esperit de lluita de moltes generacions que com els meus avis, no ho van tenir gens fàcil a la vida.

Núria Gallardo

LA FARGA DE L'HOSPITALET

Va néixer a l'any 1900 a la ciutat de l'Hospitalet de Llobregat, ciutat emmarcada per la seva industrialització.

En els seus orígens va ser una fosa líder al sector de la siderúrgia catalana anomenada «Herrerias Sant Josep» i un any més tard es transformaria en «Altos Hornos de Cataluña». Era una de les foses pioneres del nostre país i va estar en funcionament fins l'any 1982. La gran contaminació que generava al barri de Sant Josep va provocar les queixes continuades dels veïns de la zona i finalment es va procedir al seu tancament. Els meus pares van participar en les queixes recolzant el tancament perquè com a conseqüència dels fums que respiràvem tant al meu germà com a mi se'ns va diagnosticar una bronquitis i vam haver de marxar al poble de la meva mare fins que ens vam recuperar.

Glòria Marín

EDIFICIO DE LA ÓPERA

Ésta es la historia de este edificio.

Se construyó en 1958 como una sala de proyecciones llamada "Cine Ópera" en principio el más selecto de los que había entonces, cine Rambla y cine Oliveras. Pero el proyecto no funcionó y con el tiempo tuvo que cerrar pasando a ser un teatro alternativo donde se hacía un poco de todo, baile, actuaciones en directo, teatro etc. Se pasó a llamar "Teatro Ópera".

Estuvo un tiempo en alquiler para usos varios hasta que en 1972 pasó a manos de Televisión Española convirtiéndolo en un plató llamado "Estudios Ópera", donde se rodaron muchas novelas y programas como "Un millón para el mejor", "Reina por un día" y empezaron también a emitirse programas en catalán como el famoso "Angel Casas Show" y "Vostè pregunta" presentado por Josep Maria Puyal

En 1982 su utilización van disminuyendo hasta que en el año 1996 cierra.

Producto del abandono es ocupado en el año 2002 haciéndose diversas actividades artísticas y en 2007 finalmente es desocupado.

El 29 de abril del 2021 empieza el derribo del mítico edificio, pronto empezará la edificación de una residencia de gente mayor, viviendas y zona verde.

Manel Fontana

CAN TRINXET

Can Trinxet va ser un gran complex tèxtil d'estil modernista al barri de Santa Eulàlia, a L'Hospitalet, des de la reconversió d'una altra fàbrica encara més antiga a principis del segle XX.

Allà s'hi elaboraven filatures de cotó i tota mena de teixits, especialment «el vellut del tramviare», una pana de color ocre amb que es confeccionaven els uniformes dels treballadors de la companyia de Tramvies de Barcelona. Donava feina a més de 1.000 persones, el 80% de les quals eren dones, era l'empresa més important de la ciutat fins que va tancar als anys 80. Actualment és propietat de l'ajuntament.

Des de llavors, jo que ja sóc veïna veterana del barri, he vist com s'intentava donar-li un aprofitament públic a aquest espai acollint projectes del Districte Cultural de L'H i de fet, s'han fet petites actuacions teatrals, musicals, circenses, una exposició d'Andy Warhol, la nit del Terror cada any a la nit de Tots Sants... i des de la pandèmia ha estat designat com el nostre col·legi electoral!

Marta Gràcia

SANT JORDI

Hola sóc el Jordi, vaig criar-me a Gràcia nova i encara que semblava impossible al carrer no hi havia cotxes aparcats ni tampoc circulant, això per jugar al carrer era fantàstic. Ara tot ha canviat, s'ha convertit en una zona turística.

La infantesa, adolescència i la joventut va ser molt especial per mi ja que tinc molts bons records. Sempre sortia amb un gran amic que actualment continuem veient-nos. Sembla difícil continuar la relació durant tants anys. Sort que estem vivint a l'Hospitalet molt a prop un de l'altre. Per circumstàncies de la feina el meu amic va venir a viure a aquí (l'Hospitalet) i jo venia a veure'l de tant en tant i un dia em va presentar els seus amics i així va ser com vaig conèixer a la meua esposa i ell a la seva. Ens vam casar amb elles, casualitats de la vida.

Us desitjo un bon Sant Jordi.

Jordi Gisbert

SANT JORDI

La festa de Sant Jordi és un dels dies més bonics i espectaculars.

Passejar pel Passeig de Gràcia, les Rambles o la Porta de l'Àngel, que et regalin una rosa, aconseguir una signatura del teu autor preferit és un extra més d'un dia molt especial.

Els carrers plens de parades de llibres i de flors amb un ambient cultural i festiu, un dia per gaudir de Barcelona que està especialment bonica

Unes de les meves festes preferides que procuro no perdre'm mai.

Sempre des de que els meus fills eren petits els portava i feia goig veure'ls com gaudien escollint el seus llibres.

Aquest dia tota la família tenim el nostre llibre i per descomptat la rosa, una tradició que espero no es perdi mai.

Reme Pérez

CARRER XIPRERET

La calle Xipreret es una de las calles más emblemáticas de l'Hospitalet de Llobregat. Con poco más de 100 metros presenta la historia arquitectónica de la ciudad.

Está formada por casas que han conservado perfectamente su espacio rural. Son casas unifamiliares de planta baja y piso, levantadas sobre una parcela

Sant Jordi 2024

regular que dispone detrás un patio o salida.

Todas tienen tejados con dos vertientes. Sus fachadas corresponden al siglo XIX o principios del XX. Es una calle peatonal y el suelo es de adoquines.

Para la fiesta de San Juan los vecinos adornan la calle con guirlandas, y por

la noche sacan las mesas y se reúnen todos y cenan juntos.

En las tardes de verano las mujeres también se reúnen y sacan sus sillas para hacer sus bonitos encajes de bolillo.

Ana Mª Quesada

ELS ESTIUS DE LA MEVA INFÀNCIA

La millor època de la meva vida sens dubte era quan arribava finals de juny i s'acabava el col·legi. Què significava això? Que agafàvem les vacances d'estiu i marxàvem al poble.

Gairebé sempre amb les meves amigues de Santa Coloma i la mare d'una d'elles.

El viatge en autocar era molt pesat per la quantitat d'hores, però nosaltres ens ho passàvem molt bé parlant, menjant l·laminadures i a vegades dormint una mica...

Una vegada que arribàvem al poble cadascuna se n'anava a casa de la seva família. Jo a la dels meus avis, i començava l'arribada dels familiars que venien a saludar-me.

Durant el mes de juliol, que estava amb els meus avis, no parava a casa en tot el dia jugant amb els meus amics... Només hi anàvem a menjar i dormir.

A l'agost ja arribaven els nostres pares i podíem sortir del poble a visitar els voltants. També sortíem amb els amics, ens portaven a la piscina i a vegades passaven el dia al camp fent barbacoes.

Com tot a la vida i com diu la cançó del Dúo Dinámico, "el final del verano llegó y tu partirás", i amb molta pena havíem de fer les maletes de nou perquè la nostra vida a Barcelona ens esperava. Els pares començaven a treballar i nosaltres iniciàvem el nou curs escolar. Però no marxàvem sense haver fet la nostra festa de comiat i donant-nos les adreces per escriure'ns cartes durant l'any.

Sens dubte la millor època de la meua vida i de la que tinc meravellosos records.

Maria Eugenia Priego

ELS MEUS ORÍGENS

Als carrers del meu poble, on el sol sempre brilla, vaig néixer fa vint-i-cinc anys, entre rialles i emocions.

Els seus camps verds i les seves muntanyes em van veure créixer, i a cada cantonada hi ha un record que em fa voler tornar el temps enrere.

Els camins plens de pols per on corria, guarden secrets i memòries que em fan tornar a la meva infància.

L'aroma a terra mullada després que queia la pluja, són records que al meu cor guardo, i en recordar-ho només somric.

A las places bullicioses, on la vida palpita, vaig créixer entre jocs i somnis. I encara que el temps ha passat, i nous horitzons esperen, el meu poble serà la meva arrel.

Noemí Hinojosa

LA DIADA DE SANT JORDI

És el dia del llibre i de la rosa, la que celebrem el 23 d'abril cada any a Catalunya. Es tracta d'un dia molt especial i és el moment ideal per celebrar i compartir amb la meva estimada persona.

Aquesta persona es tracta la meva noia, és especial per a mi, la que en la meva vida ha significat molt per a mi, convivint dia a dia, amb compromís, sense pressió i les ganes de compartir els nostres hobbies, aficions i com es el cas en el moment oportú, de fer escapades o viatges per poder desconnectar les nostres rutines diàries.

Amb aquesta estimada en la que considero com la dona de la meva vida. El fet de gaudir dia a dia amb ella i de pensar la manera positiva i de viure de la vida tan senzilla i sense complicacions.

El fet de saber gaudir els petits detalls de la vida, de poder viure tant els bons moments i de suportar-nos els mals moments, de poder sentir-nos estimats, de poder abraçar-nos i compartir-nos les nostres somriures i llàgrimes.

Amb la meva il·lusió de poder regalar la rosa amb agraïment, la paciència, l'esforç d'estar al meu costat en tot moment d'aquesta noia que mai ha parat d'estimar-me amb eternitat i de fer-me feliç en la meva vida.

Manuel González

L'EMOCIÓ DEL SOMRIURE

Ens adonem de la importància que té l'actitud de com vivim la vida i el que podem transmetre als altres !!!

Científicament, les sensacions plaents com un somriure, generen una hormona anomenada oxitocina, que ens fa sentir l'emoció de la felicitat. Un somriure, sí, un somriure, té molt poder sobre les nostres emocions. Si anem somrient pel carrer i ens trobem algun conegut i li somriem, segurament que ell ens torni el gest i nosaltres automàticament tenim més possibilitats de que ens vagi bé el dia, doncs quantes més sensacions de plaer tinguem més augmenta l'hormona que genera el nostre cos. El somriure té diversos beneficis. Un d'ells, podria ser sentir-se bé amb un mateix, aquesta sensació de plaer ajuda a l'altra persona a que se li contagiï la sensació. Són les neurones mirall.

Quan somriem és bo per als músculs que tenim al voltant de la boca.

És important intentar somriure amb més freqüència i realitzar coses que ens agraden o ens generin plaer. Els exemples poden ser: abraçar els nostres éssers estimats, animals de companyia, parella, família, amics, anar a la muntanya amb els amics, etcètera. El somriure pot evitar que el nostre cervell pensi en problemes quotidians, o coses que ens preocupen.

Hi ha un estudi que diu que un 90% de les coses que ens preocupen i ens treuen hores de son, mai arriben a succeir. Quan ens preocupa alguna cosa generem cortisol i li enviem pensaments negatius al cervell això fa que estem tristos i tenim més sensació de malestar.

Montserrat González

LLUITANT AMB EL DRAC

Com començar un relat quan no saps de què escriure. Sóc veïna de l'Hospitalet de tota la vida. Vaig néixer aquí i m'agrada la meva ciutat, encara que té molt per millorar.

Fa uns 6 anys la vida em va donar un gir inesperat. El primer que haig de dir es que em vaig enamorar com si tingués 15 anys del que a data d'avui es el meu marit. Vam començar la nostre relació com qualsevol altra parella. Sortides de caps de setmanes, petons per les cantonades, dinars, sopars etc. Quan dúiem sis mesos, en una revisió mèdica, a la meva parella li van diagnosticar un càncer de pròstata molt agressiu i vam començar la lluita, si ho penso bé, és com la història de Sant Jordi, lluitant amb el drac, però en aquest cas no per salvar a la princesa, sinó per salvar la vida del cavaller.

Van ser uns mesos molts durs, no es podia operar, no es podia fer «*quimio*», només ens van proposar fer un bloqueig hormonal i radioteràpia, però sense cap tipus de garantia.

Amb el què, en lloc de passejar pel parc, o sortir a sopar, sortíem a l'Hospital a fer tractament. El meu Sant Jordi, com tot cavaller, va lluitar totes les batalles i encara segueix o seguim en la lluita, a la qual te totes les ajudes del món, tots tipus de metges a la seva disposició, però què passa amb la princesa??? Qui ajuda a l'acompanyant??? Aquesta és una altra lluita.

Però, degut al espai del relat i l'extensió del text, serà una altra història.

En el del tema principal, seguim lluitant amb el drac, però entre tota aquesta

lluita la princesa i el cavaller es van casar i formar una nova família, i encara que tenen al drac a casa, viuen cada dia de la seva vida com si fos el primer, ja que només es mor una vegada, però vivim cada dia.

Silvia López

EL LLOC ON VAIG NÉIXER JO

Vaig créixer a una ciutat anomenada L'Hospitalet de Llobregat. De petita no vaig ser conscient què significava, quina importància tenia la paraula Llobregat. El meu primer coneixement va ser al voltant dels 20 anys, estava

estudiant i havia de fer una treball de recerca; vaig decidir fer-lo del meu barri ! Santa Eulàlia, això en permetria ampliar mirades.

En aquest moment vaig descobrir que fa segles els braços del riu Llobregat arribaven fins al meu barri. En una petita església romànica del segle XII els feligresos deixàvem les barques amarrades a unes argolles que sobresortien de la església.

Des de llavors moltes vegades somiava amb aquestes terres, com el riu enriquia els cultius, tot era verd i ple de colors. L'aigua ens donava vida. Conreus, formes de vida adaptades a un espai ric on els horts, les séquies, la indústria que necessitava l'aigua s'obria pas al costat del nostre estimat Llobregat.

Ara, molts cops, tanco els ulls i m'imagino que res ha canviat, que el nostre riu no ha patit el seu antinatural desviament que les terres de conreu es mantenen al seu lloc riques i fèrtils, que les aus i els peixos gaudeixen del seu espai, que s'ha preservat durant segles.

Espero que el nostre riu Llobregat pogui seguir acariciar-nos durant molts i molts anys i que l'ambició no ens torni una humanitat cega.

Esperanza Mayo

MARIONA

A la ciutat de l'Hospitalet de Llobregat, concretament al barri de Santa Eulàlia, hi vivia una nena de 11 anys que cada matí sortia de casa seva amb un somriure dibuixat als seus llavis i imaginant quines coses meravelloses li podien passar. Aquell dia era especial. El cel era blau, net, es respirava un ambient animat. Els carrers plens de gom a gom amb senyores venent roses i llibres, era un ambient que la emocionava. Al arribar a l'escola es sentia com a peix a l'aigua, quin dia tan bonic. L'escola estava de festa, roses i llibres per tot arreu, obres de teatre, cançons... A les 12 del migdia, la professora de llengua catalana va cridar el seu nom, era el seu torn. La poesia que havia de recitar i que havia repetit tantes vegades davant el mirall. Era el moment de fer allò que li agradava tant. Però sense saber perquè, es va esvanir com el fum. No se'n recordava de res, una suor freda li va invadir tot el cos, no entenia res. Buscava en els tots els racons de la ment però no li apareixien les paraules. Què podia fer?. Es va aixecar, sentia

con els pols li anava molt ràpid i les gotes de suor li baixaven per l'esquena. Va respirar profundament dos o tres vegades, però res, estava defraudada, com podia passar-li una cosa així? La mestra va tornar a repetir el seu nom. Tenia els ulls plorosos. Pel passadís passava una nena cantant una cançó de Sant Jordi i la princesa li encantava aquella cançó!. Se li va dibuixar de nou un somriure i va començar a parlar. No sabia que passava però totes les paraules sortien dels seus llavis sense que ella fer cap esforç. Quin dia tan màgic va pensar!!!

Sandra Monge

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT: UN MOSAIC DE DIVERSITAT I HISTÒRIA

L'Hospitalet, situada a la comarca del Barcelonès, a la província de Barcelona, l'origen de la ciutat es remunta a èpoques antigues, quan era una zona rural amb masies disperses i activitats agrícoles.

El seu creixement es va veure fortament influït per la seva proximitat a la capital catalana. Aquesta va propiciar un augment demogràfic considerable, amb l'arribada de migracions internes i d'altres regions d'Espanya. No obstant això, l'expansió demogràfica més significativa des de les dècades de 1950 i 1960 amb l'arribada de treballadors immigrants provinents

Sant Jordi 2024

de diferents països, sobretot del Magreb, Amèrica i d'altres regions d'Europa. La immigració va ser fonamental per a l'expansió econòmica i industrial de la ciutat, i va configurar la seva actual diversitat.

Avui dia, l'Hospitalet és una de les ciutats més diverses i multiculturals d'Espanya. La seva població composta per una àmplia varietat cultural, reflecteix la seva rica història de convivència. Això es manifesta en la seva gastronomia, festes, costums i la convivència diària entre els seus habitants.

La diversitat a l'Hospitalet enriqueix la ciutat i la converteix en acollidora i oberta, on la interculturalitat és un valor fonamental. Aquesta diversitat és testimoni viu de la capacitat d'integració i convivència entre persones de diferents procedències, que han contribuït a construir la identitat i el caràcter de l'Hospitalet de Llobregat.

Daniel Benítez

L'ÚLTIMA LLUM

T'imagines anar cada diumenge a la platja i visitar un icònic far, caminar des de casa teva i acabar la passejada envoltada d'una brisa marina. I pensar cada diumenge això és el que fa la majoria de gent per vacances i jo ho puc fer cada setmana a L'Hospitalet de Llobregat... Llavors escoltaries un grapat de rialles perquè vius a l'any 2024 i aquesta bucòlica aventura no la pots realitzar, però si et traslladessis amb un *DeLorean* a l'any 1900 no escoltaries cap rialla però sí la mar.

S'anomenava «La Marina de L'Hospitalet» i disposava de 10 km de litoral, quina meravella poder gaudir de la mar i només haver de caminar, una mica això sí; però avui en dia haurem de recordar aquella cançó tant divertida de l'any 1989 del grup madrileny «The Refrescos» que deia... «Vaya, vaya aquí no hay playa!»

Sant Jordi 2024

I et preguntaràs com hem pogut perdre aquest luxe, doncs mira, per una compra de 85.000 pessetes (510,86 €) per part del govern de la restauració Borbònica. Segur que molts de nosaltres ara mateix podrien haver comprat aquesta platja, coses del passat.

El far, el qual anomenaven la farola, marca la fi de Barcelona i avui en dia encara està, però no es pot visitar atès que es troba en una zona restringida del port. Però segur que molts avis hospitalencs van gaudir de molts diumenges en família a prop de la mar i enlluernats per la lluna i el far, veient l'última llum del dia.

Sonia Retamosa

CASA MEVA

Començaré dient que Barcelona és i serà sempre casa meva.

Vaig néixer a la Meridiana, tocant a l'Hipercor, envoltada de sorolls de cotxes, d'un continu moviment i de llums al carrer.

Des de la finestra de la meva habitació es veia un riu constant d'anades i tornades, era com mirar un mar de llums que em transportaven als meus pensaments, fins i tot encara que semblí impossible em relaxava.

Des del menjador, pel finestral del balcó podia veure també el Tibidabo, sempre miràvem la Talaia, si es movia estava obert si no tancat.

La vida era monòtona, sempre era el mateix, un edifici gran davant de l'Hipercor, envoltat de molts més edificis grans i gent per tot arreu, però en definitiva estaves sola.

La gent al barri era ben posada, però et jutjava, per com vesties, de quina casa eres, a quin col·legi anaves, a qui coneixies, amb qui et relacionaves, molts cops em sentia empresonada a casa meva.

Soc de muntanya, sempre ho he sigut, soc somiadora i m'havia envoltat del meu propi món feliç.

Però un bon dia va aparèixer un noi a la meva vida, un noi de Sant Boi, a tocar de Barcelona, però un lloc desconegut per a mi encara. Em va impressionar, no

era un conte de fades però per mi si hi assemblava molt. Me'n vaig anar a Sant Boi, des de tots els llocs quasibé podies veure la muntanya de Sant Ramon, la tenia al tocà de la mà.

A l'hivern t'arribava l'olor de llenya cremada de les xemeneies, m'agradava molt aquella olor! Als carrers hi havia poca gent i la poca que hi havia semblava que em coneixien de tota la vida. Aquí vaig sentir que era el meu lloc.

Avui encara, quan vaig a Barcelona, no puc evitar sentir que és part de la meva vida, els carrers, les botigues, els olors, els colors, per tot arreu tot són grans records que mai podré oblidar, perquè encara que no m'agrada viure-hi sempre serà casa meva, la que estimo i la que estimaré sempre, cada carrer i cada racó de la meva Barcelona.

Meritxell Ruescas

CAN BARÓ

Soc del barri de Can Baró, un districte d'Horta Guinardó situat a la part alta dels Tres Turons. Concretament el barri, Can Baró, es troba a la falda est del Turó de la Rovira, entre el Parc de les Aigües i el Parc Güell, per tant, amb una orografia molt pronunciada

El barri pren el nom de l'antiga masia construïda l'any 1674, actualment és una escola concertada l'escola Acis Artur Martorell.

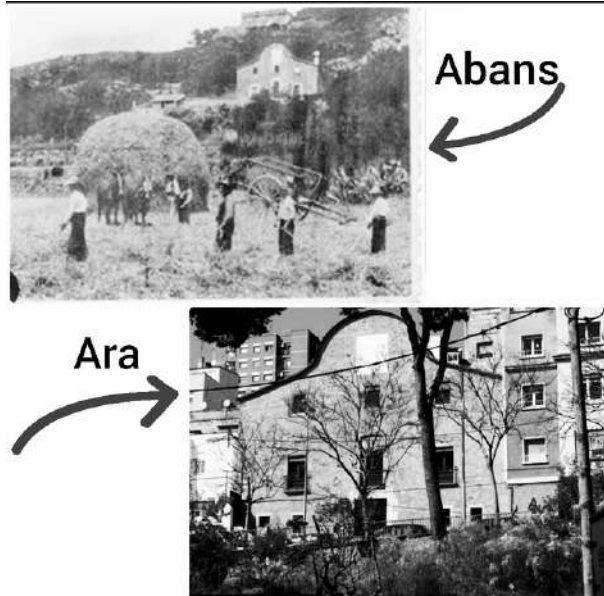
A l'any 1869 es van començar a construir les primeres cases del barri, inclosa la meva.

Antigament a la muntanya dels Tres Turons hi vivia la gent amb menys recursos, i hi abundaven les barraques. Les van enderrocar durant la guerra civil al 1938 per posar els canyons de guerra, avui dia és un mirador, es diu els

Búnquers del Carmel, Al 2006 es va remodelar la zona i van fer en algunes cases com un museu històric del barri.

És un barri molt tranquil, amb molta història i molt bones vistes de tota Barcelona

Anys enrere feien les festes del barri al Carrer Verge de Montserrat, tallaven el carrer

| Sant Jordi 2024

i feien la festa de l'escuma, posaven matalassos inflables feien les 24 hores de campionats de futbol al poliesportiu, campionats de paelles, balls, manualitats, batucades. L'últim dia de festa era pel dia de Sant Joan que s'ajuntava tot el barri a fer un sopar de germanor al poliesportiu. Cadascú portava el que podia, sopàvem tots junts i menjàvem la coca de Sant Joan, i després al ball. Mentrestant i en una part que havia sorra els nens llençàvem els focs artificials.

És una llàstima perquè tot això ja s'ha perdut, i la veritat és que es troba a faltar, però sempre quedarà al història del barri i les memòries de tots nosaltres que hem pogut viure una història tan bonica amb el calor de la gent de barri.

Jennifer Preto

CAL·LIGRAMA

Aquest 2024 es commemora el centenari de la mort **Joan Salvat-Papasseit**, (Barcelona, 16 de maig de 1894 - 7 d'agost de 1924). L'objectiu de l'any és difondre la seva obra, tant com en prosa com en vers i donar a conèixer el seu compromís social i la seva dimensió inquieta, jove i entusiasta Papasseit és *"Un poeta que no va tenir estudis, només lectures, segurament això també el va fer més atrevit en les formes. Un poeta que reivindica la figura del poeta en majúscules, i que representa, també, un avantguardisme avançat a Europa, en fons i forma. I un poeta, finalment, revolucionari en el seu vessant polític i social, també en la seva poesia"*. (Izaskun Arretxe, directora de la Institució de Lletres Catalanes).

Els i les alumnes de GES 1 han fet un cal·ligrama amb una rosa com a eix vertebrador. La Natalia ha dibuixat una rosa i tothom ha escrit sobre els sentiments de bellesa, amor, desamor, tristesa, llibertat... que els hi suggeria. Tot seguit us presentem el cal·ligrama i en transcrivim els versos:

El meu cor és ple d'espines i de pètals vermells.

Un amor passat m'ha fet sagnar com una espina de rosa al cor.

Quan el meu amor em regala una rosa flueixen els meus sentiments per a ell.

La rosa és pansida com la vida mateixa.

La vida és la rosa i l'amor els seus pètals.

Oh! rosa vermella que em fas bategar el cor.

La rosa és molt maca però a vegades em fan mal les seves espines.

A la meva estimada li regalo una rosa perfumada en senyal del meu amor.

El amor es como las rosas, un poco hermosa un poco te espinan.

ANABEL ANGUS

Anabel Angus és una periodista i l'admiro molt, ella era d'una família humil que amb perseverància va estudiar periodisme va néixer el 14 de març de 1990 a la ciutat de Santa Creu de la Serra. Les seves primeres aparicions en públic van ser a la cadena de televisió Unitel l'any 2000 quan va ser escollida en un càsting de talent, ella va

ser la participant 1042 que aquesta cadena va realitzar per trobar presentadors per al programa infantil Unitoon, donat l'èxit que va tenir i la gran quantitat d'audiència es convertiria en presentadora fins al final del programa. L'any 2005 també va ser la reina de carnaval, a mi m'agrada molt perquè és una noia molt bonica, tant físicament com a persona. Es va casar al 2016, el seu marit es diu Marc Antelo, tenen un fill molt bonic que es diu Santiago. Ella segueix treballant i m'agrada molt seguir-la. Aquí a L'H la segueixo per Internet, sobretot per Instagram i per Facebook. Quan sigui gran vull ser com ella!

Luciana Rojas

FORMOSA

Formosa és la capital de la província i de departament d'Argentina. Es troba al marge dret del riu Paraguai, al nord-est argentí, a 1107 km de la ciutat de

Buenos Aires. És el centre polític, administratiu i cultural de la província i és la localitat més poblada.

És una ciutat de mes de 200000 habitants., i és una ciutat molt verda amb una fauna molt variada. Sempre fa molta calor, a vegades s'arriba als 49º, l'hivern dura molt poc i no és molt fred. Tots l'esperem perquè així podem disfrutar de la qualitat del fred.

La capital té un nucli urbà, però a la zona interior hi ha molta gent humil, treballen al camp per a fer més rica la capital. La gent és molt amable, molt gentil i molt considerada, ens ajudem els uns als altres.

És una ciutat que té de tot, al fer tanta calor las *siestas* són molt caloroses i les nits són de passeig. A l'hora de la migdiada tot està tancat, la gent està a casa resguardant-se de la calor.

El rostit dels diumenges és ja un clàssic a l'Argentina, a Formosa també. Típic de la zona és el *mate con torta parrila*, mate amb una espècie de galeta que pot ser dolça o salada, segons el gust que tingui cada u.

Formosa limita amb Paraguai és per això que comparteixen trets culturals,

per exemple *el tereré* que és mate fred amb gel i pot estar acompanyat de suc o gasosa.

Cada província té les seves tradicions i les seves creences; en passar els anys es van anar perdent molts costums amb la globalització i les noves tecnologies; abans a la migdiada (de 14:00 a 17:00) passava un home amb bicicleta esmolant tisores i ganivets i ens portava notícies de tot el que havia passat al barri.

Ara visc a l'Hospitalet i cada dia enyoro molt a la meva ciutat i a la meva família.

Fernanda Florencia Figueroa

EI RAMADÀ

Em dic Ibraheem i sóc de Pakistan. Sóc musulmà i els musulmans resem cinc oracions:

Fajr/Subh: és la primera de les oracions. Es fa just al clarejar, quan surt per l'horitzó el primer raig de sol.

Duhur: és la segona de les oracions obligatòries a l'Islam, es fa al migdia.

Asr: la tercera oració obligatòria es fa quan el sol comença a declinar, a meitat de la tarda.

Isha: és la darrera oració del dia. Es fa de nit quan ha desaparegut tota claredat de llum del cel.

A més d'aquestes cinc oracions obligatòries n'hi ha d'altres que són voluntàries, aquestes es poden fer al llarg de tot el dia, però hi ha alguns moments en què són més recomanables.

El Ramadà es fa una vegada a l'any, aquest any s'ha iniciat l'11 de març i acaba el 10 d'abril, durant aquest temps dejunem tot el dia i no bevem aigua. Durant el mes de Ramadà és un

període de màxima espiritualitat en què la pregària i el sacrifici que implica no menjar ni beure són la manera de renovar la pròpia fe i apropar-se a Allah, les persones que no tenen res per menjar ni beure senten gana i set i això és gratificant.

Ens aixequem a les 5 del matí i després d'això adorem des de l'alba fins al capvespre. El nostre dejuni s'obre a les 7 del vespre, i immediatament després del dejuni tenim l'Eid que és una festivitat que simbolitza la gratitud i la celebració per completar el mes de Ramadà i complir els requisits del dejuni. És una oportunitat perquè els musulmans expressin el seu agraïment a Allah.

Ibraheem Ibraheem

UNA CORNISTA

Soc nascuda a Colòmbia, però vaig guanyar una beca de l'ICETEX que és un centre educatiu de Colòmbia per estudiar corno, durant 5 anys a Itàlia, em queda molt poc, un curs i mig per ser cornista titulada. Vaig arribar a Itàlia el 1993 per a estudiar i treballar ja que allí em va sortir una bona feina. Amb els anys a Itàlia, a la Regione Marche a Pesaro-Urbino, vaig conèixer una família molt amorosa i

Sant Jordi 2024

bona que em van proposar formar part de la seva família, i jo ho vaig acceptar amb molt d'amor. Al començament em va costar, perquè jo era jove. Però després a mesura que vaig créixer em vaig sentir molt bé amb ells. Quan puc, però, vaig Colòmbia a visitar a la meva família d'origen i recordar les meves tradicions i el menjar, com per exemple les rosquilles Caleñas, que són molt bones i em transporten amb molta nostàlgia a la meva infantesa.

Els plats típics del meu país i que em fan enyorar-lo són la cazuela de mariscos, los buñuelos de queso i la bandeja paisa.

Esmeralda Mantilla

UNA PERRUQUERA

Quan tenia 19 anys vaig fer un curs de perruqueria, vaig estar un any i mig estudiant i fent pràctiques a l'Acadèmia Zoiran a Barcelona. M'aixecava molt d'hora, a las set del matí, per anar cada dia a l'acadèmia.

Per començar vaig haver de comprar diversos aparells i accessoris per realitzar les pràctiques, cada dia anava a l'acadèmia i era molt divertit estar amb

les clientes i amb els professors que feien que la pràctica fos molt agradable.

Va passar el curs i ja vaig estar llesta per formar part del gremi de perruquers, vaig fer l'examen i vaig aprovar amb un notable alt. Per a les pràctiques vaig portar a la meva mare com a model, li vaig fer la permanent, li vaig tallar els cabells i abans de pentinar-la li vaig posar rul·los. Al cap

d'un mes em van donar el títol. Em va fer molta il·lusió i a la meva família també.

Després per celebrar l'aprovat de les notes totes les alumnes vam anar a una discoteca on també vam haver de portar portar una model professional per fer-li el pentinat que nosaltres havíem preparat per aquesta ocasió. Jo a la meva model, li vaig fer unes tresses per tot el cap acabades amb unes boletes de colors blau i verd. Vaig convidar també als meus pares i ens ho vam passar molt bé.

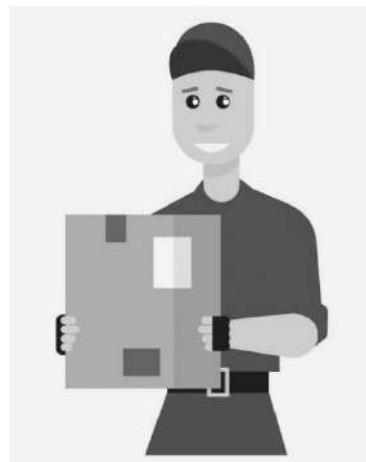
Desi Nevado

LA FAMÍLIA

Sóc nascut a Pakistan. Vaig néixer al maig de 2006 a Sialkot. He estudiat fins 9è. Al Pakistan som vuit persones a la meva família. El meu pare es diu Ashfaq Ahmad té 51 anys i la meva mare es diu Naseem Akhteri i té 49 anys. Som sis germans, dues noies i quatre nois. El meu germà gran és diu Ali i té 27 anys,

Sant Jordi 2024

treballa en una empresa d'Amazon. Després tinc una germana es diu Nosheen i té 25 anys. Després tinc una germana es diu Aqsa i té 23 anys. Després tinc un germà que es diu Saqib Ali i té 21 anys i treballa en una fàbrica. Després vinc jo que em dic Sadaqat Ali i tinc 17 anys, estudio a l'H. i soc bessó amb el meu germà Ibraheem Ibraheem que també estudia a la mateixa escola, al CFA Sant Josep on

ens preparam per treure'ns el GESO. Per la tarda i després d'estudiar, amb el meu germà, anem a Barcelona, al carrer Provença ja que treballem per a GLOVO, som repartidors de menjar i treballem amb bicicleta. Els menjars que més ens demanen els nostres clients són McDonald, KFC, Burger King, Five i Guy, de moment no em tingut cap incidència treballant com a repartidors.

Es una feina per al qual ens paguen quan lliurem el paquet al client, d'aquesta manera guanyem diners per als nostres capricis. Treballem quatre hores cada dia que són les hores en què tenim coberta l'assegurança.

Sadaqat Ali

EL RAMADÀ

El Ramadà és un mes beneït a l'islam, caracteritzat per l'adoració i el dejuni que practiquen cada dia durant un mes els musulmans des de la sortida del sol fins a la posta.

El seu començament i final varia cada any segons el calendari lunar islàmic, que està influït per la posició de la lluna i el sol al cel.

El Ramada comença cada any amb la visió de la lluna nova, el que pot fer que s'iniciï en mesos diferents segons el calendari islàmic.

A més del dejuni, el Ramada és una oportunitat per a la reflexió i l'aproximació a Déu, per augmentar l'adoració i les obres de caritat, i per aconseguir la comunicació espiritual i social amb els altres. També es considera un mes per expressar gratitud, per renovar la espiritualitat i reflexionar sobre els valors i principis de l'islam.

Fàtima Ezzahrae Janah

LA FAMÍLIA

A casa som 4, els meus pares la meva germana i jo.

He passat moments bons i dolents durant tots aquests anys, com a dolents recordo amb molt mal sabor la meva etapa de petita a l'escola, aquest fet em va marcar bastant i en conseqüència anys després, de gran, fes que no volgués saber res d'anar a una escola, vaig estar molt de temps sense anar-hi, fins que aquest curs m'he decidit de reemprendre els estudis.

Sant Jordi 2024

A casa m'avinc molt amb la meva mare, amb el meu pare a vegades sorgeixen problemes, però els resolem.

La meva àvia també vivia amb nosaltres però pateix d'alzheimer, últimament la malaltia s'ha agreujat i ara està interna en un centre, és totalment dependent, té 89 anys i ja no ens coneix.

Recordo amb molt d'estimació les vacances que passàvem els quatre junts, amb la meva germana que ara està a Londres treballant d'au pair. Anàvem sempre de vacances, a mi Prades i tot el seu entorn és el que més m'agradava.

Quan tenia 8 anys a l'escola que anava ens ensenyaven a fer bijuteria, a mi m'agradava molt era molt creativa i de ben petita insertava en un fil de pescar a les rocaïlles, combinava diferents colors i formes. Feia polseres i braçalets.

Més endavant vaig fer més cursos de bijuteria amb una professora que li tinc molta estima i d'aquí em ve la meva afició.

Ara estudio el GES i vaig aprovant tots els mòduls, els professors són molt macos i agradables. Després, quan acabi d'estudiar, començaré a estudiar un grau mitjà de joieria. I després ja es veurà.

Natalia Usieto

VOLAR

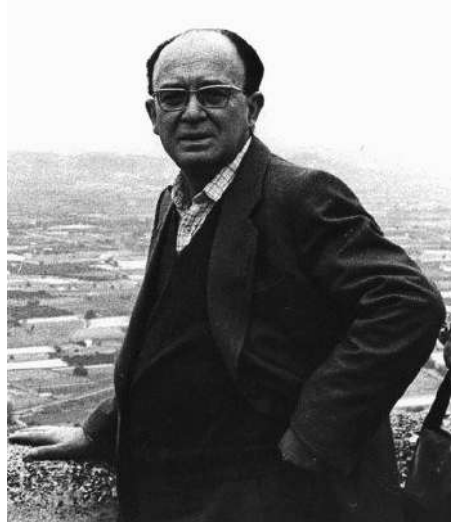

Desearía ser una **M**ariposa
Volar y posarme en **M**í
Junto la que fue una **P**ersona
que **C**alla junto a mí.
En la **V**entana a donde
abajo la gente **J**uega
Aparentan vidas **I**ntertes
que están **M**uertas.

Sara García

100 ANYS DEL NAIXEMENT DE VICENT ANDRÉS ESTELLÉS (1924-1993).**ANY ESTELLÉS**

Els alumnes de GES 2 i emmarcat dins el mòdul de literatura catalana hem estudiat la vàlua i la importància del poeta, i ens hem permès fer-li un petit homenatge reinterpretant la poesia ***Pimentó Torrat***.

Pocs poetes han tingut una incidència social i cívica com Vicent Andrés Estellés amb els seus versos. Cronista dels temps més foscos de la llarga postguerra i el franquisme, i posteriorment, dels moments més difícils de persecucions lingüístiques i culturals al País Valencià, Vicent Andrés Estellés és un dels grans poetes en llengua valenciana a l'alçada de la gran tradició d'Ausiàs March.

Tot i que va ser periodista durant la major part de la seva vida, paral·lelament va construir una vastíssima obra poètica. També va escriure teatre i narrativa, per bé que amb menor intensitat i projecció, va ser un poeta que va lluitar per la «recuperació» de la llengua del País Valencià.

Estellés és l'horta de València, la llum de Sorolla, de l'olor de la tarongina, del socarrat de la paella, dos joves que s'estimen, la passió vermella del pimentó torrat, la nit de la *cremà* al final de les falles, un tramvia camí del Cabanyal, el *cremaet* amb què es paeix un tiberi com cal, converses de bar entre glops de

mistela, una cassola d'arròs al forn... però també és l'autor del que, probablement, sigui un dels poemes d'amor més emblemàtics de la nostra literatura, *Els amants*, «**No hi havia a València dos amants com nosaltres**». Aquest vers ens ve a dir que aquells anys en què l'amor podia ser digníssim a València, i podia expressar-se en la llengua que ens havien ensenyat els nostres pares.

La seva vocació de poeta del poble, tant pel seu compromís cívic com per la senzillesa dels seus versos, l'ha portat a ser musicat per Ovidi Montllor, Paco Muñoz, Maria Arnal i Marcel Bagés, Pau Alabajos, Borja Penalba, Josep Vicent Tallada, El Diluvi, o Borja Penalba, entre d'altres.

Entre la seva extensa i diversa obra té nombroses al·lusions a la gastronomia. Enamorat de les coses senzilles i dels plaers de la vida, entre els seus versos trobem descripcions d'escenes quotidianes que ens porten a l'horta i recorren les sèquies, lletres que canten al pa, a la ceba, al pebrot, que elogien la frescor del aigua i la solemnitat del vi.

PIMENTÓ TORRAT

I
res no m'agrada tant
com enramar-me d'oli cru
el pimentó torrat, tallat en tires.
cante, llavors, distret, raone amb l'oli cru,
amb els productes de la terra.

Sant Jordi 2024

m'agrada molt el pimentó torrat,
mes no massa torrat, que el desgracia,
sinó amb la aquella carn molla que té
en llevar-li la crosta socarrada.

l'expose dins el plat en tongades incitants,
l'enrame d'oli cru amb un pessic de sal
i suque molt de pa,
com fan els pobres,
en l'oli, que té sal i ha pres una sabor del pimentó torrat.

després, en un pessic
del dit gros i el dit índex, amb un tros de pa,
agafe un tros de pimentó, l'enlaire àvidament,
eucarísticament,

me'l mire en l'aire.
de vegades arribe a l'èxtasi, a l'orgasme.
cloc els ulls i me'l fot.

Vicent Andrés Estellés

Horacianes (dins *Les pedres de l'àmfora*), 1974

EL MANGO

Un deliciós mango m'agrada molt.

Massa!

I m'agrada anar al camp i veure els mangos balancejant

penso en el seu suc, en el seu deliciós suc,

dolç com la mel

només imaginar-m'ho ja em cau la bava.

Records de nena em venen al cap

tremolava davant de l'arbre

moments abans de collir-lo,

quan petita com era

m'estirava per poder agafar el deliciós fruit de l'arbre.

Amb un ganivet el pelava curosament i allí mateix me'l menjava.

El seu suc dolç com la mel em regalimava per tot arreu.

Fins i tot barrejat amb altres fruites

o amb altres plats,

no vull renunciar al seu gust

Res no m'agrada més que un bon mango sucós,

amb sal i llimona,

no demano més.

Lisbet Juca

TOMAQUET AMB CEBA I OUS

Res no m'agrada tant

com enramar-me de tomàquet amb ceba

fet a la paella.

Els ous al punt, amb un rovell sucós.

La ceba ben feta que les dents no notin cap cruix.

L'oli espès i daurat.

El tomàquet sofregit a la paella i amb ceba m'agrada molt

Ho exposo dins el plat

amb una miqueta de sal i una mica de pebre,

al punt de sal i al punt de pebre,

al meu gust.

Hi suco pa integral i

ho acompanyo amb un te,

Un te amb menta

que m'encanta!

Ismail Jabrana

COGOMBRE

Res no m'agrada tant com

el cogombre amb llimona,

el cogombre amb amanida,

Sant Jordi 2024

tallat a rodanxes.

Més no passat de llimona,

més no passat de sal.

És per això que ha d'estar al punt

perquè no es passi d'àcid.

L'expose dins un bol blanc

i hi afegeixo la vinagreta.

Agafa una forquilla

i amb un moviment ràpid i subtil

agafo cada rodanxa de cogombre

i me la menjo,

assaborint rodanxa a rodanxa

degustant cada trocet.

Quan l'apropo a la boca

i a punt de menjar-lo estic,

quants deliris i quantes emocions!

Adrien Elías

LA CEBA

Res no m'agrada tant com la ceba tallada,

tallada en tires menudes.

M'agrada tant en amanides com en sofregits.

Sant Jordi 2024

M'agrada molt la ceba passada per la paella

amb una mica d'oli,

més no massa feta que es desgracia amb gust a socarrat i cremat.

La ceba ben feta, al punt aporta un sabor i una textura únics al paladar.

Quan es cuina a poc a poc, lentamnet allibera la seva dolçor natural

i li dona aquell punt tan bo.

Passada amb oli per la paella la serveixo acompanyant la majoria de menjars

i els exalça.

La ceba crua la poso a les amanides i ceviches

No vegis quan la menjjo

fregida o al natural

quin gust al paladar.!

Guisella Moreno

CAFETARS DE COLÒMBIA

Res m'agrada més

d'estar envoltat dels bells cafetars colombians.

En cada una de les zones muntanyoses de Colòmbia

es cultiven diverses fruites i vegetals.

El clima tropical amb les seves temperatures

fa que el nostre gra de cafè

Sant Jordi 2024

ens delecti amb el seu aroma i sabor
cada clarejar.

Sigui amarg, sigui dolç, sigui àcid o més o menys intens.

L'aroma que emanen els cafetars
ens dona alegria
amb experiències noves en cada collita.

Submergir-se en el cafè colombià
ens transportar-nos als nostres pobles acollidors
Amb la calidesa de les persones
amb abraçades
amb l'olor de fons de l'intens cafè.

Per a nosaltres
cada bossa de cafè és un vincle amb Colòmbia
vincle que ens fa gens grata i honesta.

Juan Andrés Nieto

L'ALL

Res no m'agrada tant
com enramar-me d'oli cru amb
pa i un all
un all fregat al pa
o bé tallat a quadrets
amb un punt de sal,
no hi fa falta tall,
només pa, all oli i sal.
All, m'agrades més que la ceba
M'agrades torrat, cru, al forn i a la paella
més no massa torrat
perquè te'n fas malbé,
i m'agrada molt al forn,
amb aquella carn molla i suau, dolça i gustosa
All em fascines!

Sònia Rodríguez

LA PASTANAGA

A la terra fosca creix
una pastanaga es bressola.
Taronja brillant i dolça
a l'horta s'ofereix.

La seva forma allargada i fina
amaga una gran riquesa
vitamines i sabor diví
a cada tros s'aprecia.

Pastanaga, tresor de la terra,
en amanides o a la cassola
el teu color i sabor ens alegra.
Pastanaga ets una joia !

Lucía Fernández

